



Na dušičkýýý!!!

2001

aneb

... výjezd krotitelů duchů?

Na dušičkýy!!!

2.11. – 4. 11. 2001

Tak a máme před sebou poslední letošní víkendovou výpravu. Je listopad. Zpravidla bývá začátkem tohoto měsíce už uzavírání cest, ale letos je to naplánováno jinak. Předpověď už od začátku týdně slibuje na víkend teploty kolem 4 °C. A také je otázka, kam pojedeme.

Počasí neovlivníme, ale ubytování ano. A tak se nám to v půli týdne začíná už pomalu rýsovat. První noc bude u Martina v Košátkách a druhá u Honzy Voráčka ve Stráži pod Ralskem. Ale protože jsme přesně toto absolvovali v minulých dvou letech přesně dvakrát, chtělo by to nějak vymyslet trasu tak, abychom nejeli zase těmi stejnými cestami. Ale to se ukázalo nemožné. Stráž není nejbližší a tak toho na výběr moc není. Nakonec trasu vytvářím v pátek v půl druhé v práci, přesně půl hodiny před odchodem. A udělám kompromis. Tam pojedeme přes Kokořínský důl a zpátky přes bývalý vojenský prostor.

Kolem čtvrté se scházíme na stadionu. Pojedu já (Markéta), Tereza, Dig, Martin a Marcela. Také Pavel přislíbil účast, ale dorazí za námi v sobotu ráno do Košátek.

Na stadionu jsou přípravy již v plném proudu. Martin mění brzdové špalky a nehorázně u toho nadává. Nějak dospěl k názoru, že bude muset přecentrovat zadní kolo a to se mu vůbec nechce. Moje kolo má zase porážku s přední osou a s ložiskama. Celé to bylo zakoupeno při méj letní cestě po Ukrajině, a přestože je to výrobek, který by měl „vydržet 100 let“, zdá se, že se sype. No jo, už při nákupu jsem si všimla, že ta ložiska nebyla moc pečlivě opracovaná, ale to jsem ještě doufala, že se to nějak ojede. A taky by to chtělo vyměnit přední brzdové špalky. Nakonec se Dig rozhodl zachránit Martina a kolo mu vycentroval a mně zase Martin vyměnil ty špalky. Jenže do toho všeho jsme zjistili, že tu ještě není Marcela. A když přijela, měla nějaké problémy se světlem. Takže všechny opravy probíhají na poslední chvíli. A tak jsme raději s Terkou šly nakoupit, abychom se víc nezdržovali.

Mrk.

Během oprav jsem s Markétou došla nakoupit. Už před výpravou jsme se dohodli, že dnešní večer si ukořistíme sami. A tak jsme nakoupily 24 nožiček párků, 36 rohlíčků a půlku chleba.

Trz.

Terka pořád říkala, že je to moc, ale jak znám naše pány kluky, tak si s tím hravě poradí. A nebude jim to dělat nejmenší porážku. A když bude, tak aspoň zbude na snídani.

Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	4354	0	0	9

Odjíždíme až v 17.15. Dnešní cíl jsou Košátky. Jedeme klasickou cestou přes Černý most, Radonice, Brandýs nad Labem, Otvčany, Byšice až do Košátek. Jede se docela pěkně. Ve Všetatech stojíme asi půl hodiny na železničním přejezdu a čekáme, až zvednou závory. Pak se vydáváme hrubému kopcí v Čechelicích a jedeme přes další železniční přejezd. Těsně před Byšicemi, odkud je to už jen kousek, zjišťuji nedostatek vzduchu v předním kole. Zastavujeme u vrat nějakého podniku a Martin se pouští do opravy.



Neřádko? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 2.

Tak tohle si přečtěte. Tahle 3. stránka je fakt úžasná.

Zvládnul to nějak rychle. Proto mu Markéta připila čajem na zdraví



Tisícere díky. Pak už jsme jen prosvištěli Byšice, vyšlápli řopec a jsme v košátkách

Martin nám otevřel bránu a my vjeli až před chatu. Zaparkovali jsme kola na verandu, zatopili, uvařili čaj a ořídali tu spoustu párků. A pak už jsme jen seděli, papali



Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 3.

a povídali si za příjemného praskání ohně v kamnech.

Trz.



Ono to „povídali si“ bylo dost zásadní. Nešlo totiž o zábavu jako jindy, ale o probrání skutečností kolem důvodů členství každého z nás v Hell's a samotná další existence Hell's, protože se stalo to, že dostalo během letošní sezóny několik těžkých ran přímo do základů a tak bylo třeba vyřešit, co s tím a jak dál. DIG.

V jednu jsme se rozhodli sezení rozpustit a odebrali jsme se do postele. Tak dobrou noc ať vás blešky štípou celou noc.

Trz.

Momentl Ještě rady mám pár dodatků. Jo, takže nejprve bych vás ještě ráda informovala o tom, že ta hora párků v nás přeci jenom zmizela a to bez pozdravu a že my holky jsme měly každá maximálně 3 nožičky. Tak to za prvé. Za druhé bych ráda připomenula, že ta večerní debata byla tak nějak o budoucnosti Hell's. A nejen o budoucnosti, ale i o minulosti. No prostě toho bylo hodně na vyprávění a proto to trvalo tak dlouho. A za třetí bych chtěla poděkovat Martinovi, jak v naší ložnici krásně zaropil a dokonce vyslyšel moje přání nastavit termostat na 27 °C. Jenže v noci jsme se budili horkem a chudák Dig, který spal nahoře na palandě, tam měl takovou menší soukromou saunu. Naštěstí jsme intenzitu topení v půlce noci o trochu snížili a hned se spalo líp.

Mrk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Košátky	40,4	4399	44,8	17,7	15-7

Sobota 3.4. 2001

Probudila jsem se už v půl deváté. Kolem všichni ještě spali. Tak jsem vstala a došla si na záchod. Když jsem se vrátila, byl Martin už vzhůru. Tak jsme leželi a povídal si. Samozřejmě potichu, abychom nevzbudili ostatní. Trz.

To vaše potichu bylo slyšet i k nám. Ale jediný štěstí, že já ani Marcela jsme už nespaly. Jenom jsem nevěděla kolik je hodin a nechtělo se mi věřit, že už je ráno. Žádný sluníčko skrz závěsy se neprodírá, ba co víc, venku je zaraženo a dělá to dojem, že je reprve pár minut po rozbřesku.

Mrk.

Asi ve čtvrt na deset jsme si vzpomněli na Pavla. Martin našel na mobilu zprávu, že už je u vrat. Šel tedy pro něj, dovedl ho k chatě a vzbudili ostatní. Já jsem se pustila do přípravy snídaně. Než se ostatní vykotrmelili, už se varila voda na čaj. Pak jsme vytahali všechno jídlo z bágli a začali hodovat. Pavel si pochvaloval, že má už druhou snídani tohoto dne.



Tak tohle si přečtěte. Tahle 6. stránka je fakt úžasná.

Po snídani jsme uvedli chatu do původního stavu, zabíhali a vydali se na cestu. Dnešní cíl je Stráž pod Ralskem. Jedeme přes Kropáčovu Vrutici do Mělnického Vtelnu. Silnice je z koster a jede se po ní strašně. A ke všemu je do kopce. Naštěstí je dlouhá asi „jen“ 2 km. Jinak jedeme podle trasy. Neděje se nic zvláštního.

Trz.

Jak to že nic zvláštního! Viděli jsme tohle:

DIG.



No tak jo. Já teda vidím jen obludu na čtyřech velkých kolech.

Jedeme dál. V Kokořínském Dole zastavujeme a jdeme se podívat na pískovcové pokličky.

Trz.



Martin ještě před sjezdem do Kokořínského Dolu přinesl orázku, jestli pojedeme kolem těch „hrnců nebo klobouků, nebo jak se to jmenuje“. Martine, jsou to Pokličky a to jsou specifické úrvy z pískovce, které vznikly postupně jeho zvětráváním. Více najdete v literatuře, která se tomu věnuje. Nicméně navštívit pokličky v Kokořínském dole není jen tak. Ony jsou, potvory, pěkně vysoko. Vedou k nim schody. Jenomže jich je hodně a nejsou zrovna z mramoru.

Mrk.

Tak tohle si přečtete. Tabule 7. stránka je fakt užasná.



Pať pokračujeme dál. Jedeme přes Tubož do Blatce. Před Blatcem si
dáváme krabičkovou pauzu.

Trz.

Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 7.

Tam byl totiž v jednom místě takovej šílenej kopec, že jsem ho chvíli šla pěšky. Ale bylo to způsobeno tím, že jsem si dole nezařadila nejmenší táč a v kopci při záběru už tam nešel narvat. Nahoře pak chvíli odpočíváme a cpeme se vším možným. Pak zase pokračujeme dál. Pohybujeme se nádhernou lehce zvlněnou podzimní krajinou, po silnici vedoucí dozlatova zbarveným lesem. Jedeme po okrajích Kokořínského dolu a máme výhledy na nádherné scenérie dole pod námi i na hrad Housku a okolní kopečky. Za pár okamžiků jsme definitivně opustili Kokořínsko a dojeli do vesnice Ždírec.

Ano, odsud vede ono pěkné Lučinaté údolí, kterým jsme projížděli cestou do Stráže v roce 1999. Ale teď jedeme na druhou stranu, do Tachova a Korce. Potřebujeme uhnout na Horky a zkrátit si tak trasu. Ale nepovedlo se najít odbočku. Nakonec jsme skončili v Dubé. Mají tady jednu novou hospodu a moc dobře v ní vaří. Ale to předběhám událostem.

Mrk.

Objednali jsme si pivo, čaje a oběd.



A ještě jsme pozměnili trasu. Nepojedeme přes Zákupy, ale stočíme to na Doksy a Mimoň. Tak už bylo řečeno, tady jsme vůbec být neměli, takže držet se původní trasy by znamenalo si pořádně zajet. Kdyby bylo teplo a my mohli spát venku, tak by to nevadilo. Ale takhle musíme brát ohled i na naše ubytovatele. Není možné dojet k někomu do bytu na nocleh o půlnoci. Takže dojme, zaplatíme, počkáme na Markétu až vypije čaj a sní citron a pojedeme.

Tak tohle si přečtete. Table 9. stránka je fakt úžasná.



Po napapání a odpočívnutí jsme zaplatili a vydali se zdolat posledních 30 km. Jelo se strašně. Za Mimoni jsme chvíli odpočívali.



Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 9.

Čekalo nás „už jen“ 10 km. Ty byly nelehčí. Ale i tak jsme to přežili a dorazili do cíle. Hurá! Na sídlišti ve Stráži jsme chvíli bloukali, ale nakonec jsme trefili ten správný panelák. Čtyři kola jsme uložili do sklepa a zbytek, i s baglama vynesli nahoru do třetího patra. Tak sláva nazdar výletu, nezmožili jsme, už jsme tu.

Trz

Terka to povídání vždycky tak hrozně odbyde a vůbec vám nevysvětlí spoustu důležitých věcí. Tak třeba to, že se zase tak strašně nejelo. Vůbec nevím, o čem to Terka mluvila. Jela celou dobu dobrých 300 metrů přede mnou. Je fakt, že já jsem měla nějaké problémy, protože jsem se v té hospodě trošku přecpala a taky asi ty urologické tabletky, co teď užívám, podráždily můj žaludek tak, že jsem myslela, že jídlo půjde každou chvíli ven. Ale jinak se jelo pěkně. Z Dubé do Doks to bylo trošku do kopce, ale z Doks vede silnice asi 12 kilometrů lesem a cesta je jenom lehce zvlněná. Ale pravdou zůstává, že už jsem taky byla ráda, že už jsme v Mimoní a že je to do Stráže jenom kousek. Za Mimoní jsme chvíli odpočívali u benzinky a pak zdolali poslední kopec do Novin pod Ralskem. Cestou nám dělal společnost měsíc, který nejprve vyšel nad horu Ralsko a potom nádherně osvětloval cestu před námi a i siluety okolních kopců. No prostě hrozná romantika.

Do Stráže už to bylo víceméně po rovince a cestu k Honzovu paneláku jsme si pamatovali velmi dobře. Jenom jsme už jaksi nevěděli, který to je panelák. Ještě jsem si zbytečně vyběhla ve špatném vchodě do čtvrtého patra a pak přistoupila na to, že Martin měl přeci jenom pravdu, že je to ten vedlejší.

A potom to Dig zorganizoval tak, že se do sklepa vešla 4 kola místo dvou, jak nám tvrdil Honza. Smáli jsme se, že Dig hrál v dětství hry Tetris a nebo Sokoban, jak mu pěkně jde naskládat maximální počet kol do minimálního prostoru. Ale jeho spíš vedla myšlenka tahat do třetího patra co nejméně kol.

Mrk

Zasedli jsme v obývací křesle ke stolu a požádali domácí o čaj. Pak jsme seděli a povídali si o všem možném i nemožném. Asi po půl hodině jsme dostali i báječnou večeři. Pečená kuřátka s kyselými okurkami a chlebem. Bylo to moc, moc dobré. Po skvělé baště jsme už jen odpočívali a zase si povídali. Já jsem byla dost unavená a pořádkem jsem poleňovala. V jedenáct už jsem nevydržela, popřála všem dobrou noc a odešla spát. Po mém vzoru se zařadil i Pavel, který dneska ujel o 40 km víc, Marcela a Martin. Dig s Markétou ještě chvíli poseděli a pak šli taky spát. Tak teda dobrou nocínku.

Trz

Ne, Terezko. Zase jsi to odbyla. Než jsme usedli, proběhl uvítací ceremoniál. Privítal nás pan Hans von Vartenberg (Honza ze Stráže) a jeho skoro choť miss Lenka. Zároveň jsem navzájem představil naše letos přibývší členy Pavla a Marcelu, které místní nikdy neviděli. A jak to tak na Českém venkově chodí, začali nás zdejší bytupáni královsky hostit. Mezi nabízenými nápoji nebyl jen čaj, ale i spousta jiných tekutin. Mimo jiné i pivo Klasik. A to, že

jsme po půlhodině dostali večeři, považuji za vrcholný kousek zdejší kuchyně, protože nám naservírovali pečená kuřecí stehna. Každému jedno. A že nás bylo jak psů! A k tomu povídání: Rok jsme se neviděli, tak jsme si měli co říct.

DIG.



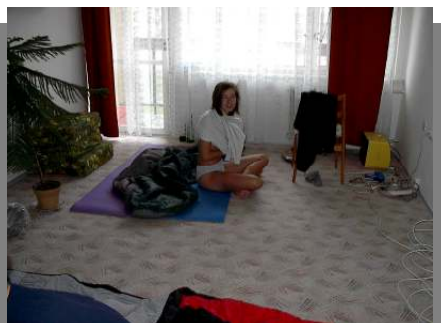
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Stráž p. Ral.	50	4487	87	16	11- 6

Neděle 4.11.2001

Budím se kolem půl deváté. Vůbec se mi nechce vstávat. Vedle mě se budí i Martin. A protože ještě nikdo není vzhůru, válíme se až do půl desáté. Pak konečně vstáváme a chystáme snídani.

Trz



Tak tohle si přečtěte, Tahle 12. stránka je fakt úžasná.

Po jedenácté opouštíme panelák. Dig ještě venku mění píchlou duši,



Pak se loučíme a vyrážíme. Hodláme jet jako vloni přes bývalý vojenský prostor Ralsko a pokusit se tam najít zříceninu hradu Stohánek, který se nám minule objevit nepodařilo. Vyzbrojeni Honzovým podrobným popisem se vydáváme do prostoru. Opravdu už tady jsou cyklistické značky, jak nás včera Honza informoval. Je mírně pod mrakem, ale pršet snad nebude. Fouká trochu proti nám, ale nemělo by to nějak vadit. Stohánek jsme našli až napodruhé. Jde o zříceninu hradu postaveného na skále. Mrk.



Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 12.



Stohánek

Skalní hrad na pískovcovém suku u Svěbořic nedaleko od Hamru n. Jezeře. V písemných pramenech se hrad poprvé připomíná roku 1431 jako majetek Beneše z Vartenberka. Poslední zmínka pochází z roku 1453, kdy je uváděn jako panské sídlo a nejspíše brzy poté zanikl. V roce 1760 byla v jeho zbytcích zřízena poustevna, která fungovala do roku 1773.

Hrad byl založen na strmém pískovcovém suku, od něhož získal i své jméno. Přístup na jeho horní plošinu umožňovala skalní spára, uzavíraná dveřmi na závoru. Na horní ploše suku snad středověké situaci náleží do skály zasekaný objekt, nejspíše upravený na kapli poustevníků a s ním související světnička. Při patě suku patrně stály hospodářské objekty.

Stohánek svým řešením představuje typický malý skalní hrad, jeho bližší podobu však doposud neznáme a většina jejích reliktů nejspíše zanikla při poustevnických a mladších úpravách.

Zde končí záznam ve zdejším tisku.

DIG.

Tak tohle si přečtete. Tahle 14. stránka je fakt úžasná.

Vylezli jsme až nahoru. Jsou tam ve skále vytesané shody a nahoře jeskyně, kde by se dalo přespát. Ale to je vše, co z hradu zbylo.



Obdivujeme nádherný výhled na skálu naproti nám. Jde o obrovský masivní skalní blok, no při troše dobré vůle by se to dalo přirovnat ke Grand kaňonu v Arizoně v USA.



Nemůžu? To je škoda. Zkuste další stránku. Třeba bude lepší než tato 14.

Tak rohle si přečtete. Tahle 15. stránka je fakt úžasná.



Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stránku. Třeba bude lepší než tato 15.

Pak se zase vracíme k pomníku plukovník Sochora a pokračujeme dál vojenským prostorem. Je už docela dost hodin a Tereza musí být doma ve 20.00 hod.

Průjezd prostorem je rychlejší než vloni. Bezesporu je to tím, že už víme, kudy jet a nemusíme na každé křižovatce přemýšlet, kam dál. Dokonce jsme potkali Jelena. Běžel chvíli po stráni vedle nás a potom asi 100 metrů před námi přebíhal přes vozovku. No jo, vítr vál směrem od něho, takže nás asi ani necítil. Mrk.

Ten by skvělej. Choval se jako malé dítě, kterému ve školce řeknou, že se silnice přechází pomalu a v klidu. To pak zpravidla udělá to, že běží, na kraji silnice zabrzdí, za stálého rozhlížení vstoupí do vozovky, důstojně ji přejde a pak to odškrábne a pokračuje v běhu. Tak přesně tohle udělal ten jelen. Bohužel krátce poté, co zmizel v porostu, se ozvala střelba a tak to má možná za sebou. DIG.

Než jsme se nadáli, skončila ona podivuhodná krajina, která svým ponurým rázem připomíná hřebeny Krušných hor. A jsme v Kuřívodech. Zdoláváme 10 kilometrů po nové silnici do Bělé pod Bezdězem a tam se dohadujeme, zda jít už zde na oběd a nebo riskovat, že další hospoda bude až za spoustu kilometrů. Máme najeto teprve 32 kilometrů, ale už jsou dvě hodiny odpoledne a tak raději na oběd jdeme. Když tak si dáme jenom něco menšího...

Parkujeme na náměstí před Restaurací u Radnice. Je po druhé hodině a tak už mají jenom minutky. Ale když hostinský vidí, kolik nás je a že se na minutky příliš nervujeme, tak říká, že si můžeme vybrat i z hotovek. Že nám je ohřeje. Objednáváme si každý porci jídla a na to jak nikdo neměl hlad, dlabou všichni až se jim dělají boule za ušima. Mrk.

Tak moment! Já jsem nikdy netvrdil, že nemám hlad. Ba co víc, zastávku v hospodě jsem inicioval. A o boulích za ušima taky nic nevím. Jediné, co intenzivně pociťuju, je zima. Vypadá to, že vynález kamen sem ještě nedorazil. DIG.

Terka píše domů, že do osmi to rozhodně nestihneme a udává nový časový termín. 21.00 hod. Platíme. Jedeme. Jsou přesně tři hodiny.

Terén je lehce zvlněný a Dig má nějaké problémy. Jede poslední a prý nemá sílu. V Katusicích jsem ho donutila, aby překontroloval, zda se mu správně točí všechna kola, nedrhnou brzdy a jestli nemá uzel na řetězu. Velmi nerad zastavil a pustil se do kontrol. Při tom přišel na to, že má v zadním kole jenom půlku vzduchu. Že by zase pichl? Každopádně to je ta příčina, proč mu to nejelo. Parkujeme u plotu jakéhosi podniku a Martin pomáhá Digovi s výměnou duše. Nějak už nemáme nikdo náhradní duši a tak se musí lepit. První lepidlo je zaschlé, teprve to další lepí. Za plotem je docela hezký pes, fenka a moc jí chutná všechno, co jsem hodila přes plot.

Tak tohle si přečtěte. Tahle 17. stránka je fakt úžasná.



Ani se nemusela moc snažit aby na mě vyloudila celou ratrunku a krajíc suchého chleba. Pak přišli majitelé a tak jsem dělala jako by nic.

Horovo, zalepeno, jedeme. Do Prahy je to pořád ještě dost daleko. Absolvujeme nádherný sjezd do Dolního Cetna a prudký

Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 17.

dokopec potom. Nahoře se pak posilňujeme zbylými čokoládami a já se převlékám do suchého trička s výhledem na romantický západ slunce.



A pak jedeme. No spíše svištíme. Docela pospícháme, ale našťastí to jede pěkně. Už je tma. Projíždíme jednu vesničku za druhou přesně podle rozpisu a stavíme až v Kostelci nad Labem. Tam dáváme krátkou sušenkovou pauzu, při níž došlo k menšímu extempore mezi námi a obsluhou benzínky, u které jsme zastavili. Šlo o to, že jsme objevili lavičky a stolečky, u kterých jsme se chřeli posadit. Byly od nás vzdáleny cca 10 metrů. Tereza zvolila přímou cestu přes něco, co vypadalo jako záhonky připravené na zimní spánek. A pán u pumpy se na ní dost neurvale obořil, ačkoliv pravděpodobně největší problém byl ten fakt, že jsme Pražáci. S Digem si potom vyměnili velmi hlasitě několik výrazů, které raději nebudu vypisovat. Dost nám to zkazilo náladu. Po svačince jsme jeli dál.

Bližíme se ku Praze a jde to čím dál pomaleji. Asi to bude tím, že tachometr ukazuje 90ku. V jedné zatáčce Dig přišel o zrcátko. Vysypalo se mu. Tak snad od teď nebude mít 7 let neštěstí. Mrk.

To bylo taky trochu složitější. Jeli jsme v přejezdové formaci a docela i přejezdovou rychlostí. Začali jsme najíždět do pravé zatáčky, která byla zároveň dno terénního zlomu. Kromě toho ještě kousek napravo to vypadalo na rybníček. No a jako na potvoru nás v tom nejnižším místě potkala dvě auta. Jedno z našeho směru a

jedno proti. No a to z našeho směru nás začalo vytlačovat ze silnice. Být tam sám, neuhnul bych ani o milimetr. Jenomže přede mnou jede Markéta a Marcela. Obě zajely více ke kraji a spadly z asfaltu do nějakého svinstva. Ustály to. Ale prudce ztratily rychlost a tak, abych je nesmetl, zvolil jsem cestu vpravo. A on tam ve tmě na mě čekal nějaký vyčouh, o kterej jsem tím zrcátkem poněkud ostřeji zavadil. Jinak se nestalo nic zvláštního. Vrátil jsem se na silnici a normálně pokračoval. Všude okolo byla tma a mě nenapadlo, že se tomu zrcátku mohlo něco stát. Teprve po kilometru, když jsem přeletěl nějakou nerovnost, se částečně vysypalo. A po chvíli mě, za nádherných zvukových efektů, opustil i zbytek. A řeknu vám, jet bez zrcátka je nepěkná pakárna!

DIG.

Kolem osmé jsme vjeli do Prahy. Projíždíme Vlnů a míříme na Saralice, kde se loučíme s Pavlem. On jede domů na Černý Most a my dál na Žižkov. Naše oblíbená cesta je zde rozkopaná, ale dá se to projet. Jedeme kolem rybníků a dál po panelové cestě. Už skoro vůbec nemůžu. A nejen já, ale i Tereza a Dig a já nevím, kdo ještě. Jsme dost unavení. Z posledních sil stoupáme z údolí „Dutých hlav“ na Spojovací, kde se loučíme s Martinem a posléze i s Terezou. Je 3/4 na 9, tak to snad domů stihne. Marcela jede na bazén půjčit si dobíječku baterií. Vůbec jí nezávidím to, že jí čeká ještě cesta na Libuš.

Já jsem si kolečko zaparkovala v kočárkárně, bágly zanechala bez jakéhokoli vybalování v předsíni a po koupeli se odebrala do postele.

Tak jo, bylo to perfektní a úžasné, ale ten dnešní přejezd byl trochu náročný. Ale škoda, že už to bylo letos takhle naposledy. Mrk.

Uděluji si právo posledního slova.

Tato výprava se jmenovala „Na dušičky“. Opravdu proběhla na svátek „Památka zesnulých“ a řeknu vám, že bylo velice zvláštní večer vidět poměrně velké množství osvětlených pomníčků vedle silnic. Pořád mě to přivádělo na myšlenku, že každý z nás už nejméně jednou mohl takový pomníček mít. Zatím to však vypadá, že osud s námi zamýšlí něco jiného. Nepopsatelně působily i hřbitovy a hřbitůvky na okrajích vesnic. Z nich dýchal mír a klid. Celé to bylo násobeno tím, že jsme většinou kolem toho projížděli za úplného ticha a v naprosté tmě, rušené jen naší výstrahou. Za sebe říkám, že to byl velmi silný zážitek. Snad se mnou budou souhlasit i ostatní, když řeknu, že to stojí za prožití i za zapamatování.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	53,5	4593	106,7	18,2	12-7

Celková technická data:

Šest krotitelů dušiček...: Martin, Já (Markéta), Tereza, Marcela, Pavel a Dig

Účast

Oficiálně přiznaná kilometráž

239 km

UZAVÍRÁNÍ CEST

Příště

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Tubež	Stráž p. Ralskem
Brandýs n.L.	Blatce	Hamr
Všetaty	Bořejov	Bělá pod Bezdězem
Byšice-Liblice	Ždírec	Katusice
Košátky	Tachov	Bezno
Kropáčova Vrutice	Korce	Hřívno
Mělnické Vtelno	Nedamov	Kostelní Hlavno
Chorušice	Dubá	Ovčáry
Kokořínský důl	Doksy	Veleň
Ráj	Mimoň	Žižkov

Tak tohle si přečtěte. Tahle 21. stránka je fakt úžasná.

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „Mrk“ & „Trz“
Neprodejné

Nelíbilo? To je škoda. Zkuste další stánku. Třeba bude lepší než tato 21.